

BASTION

BASTION

Geschreven door: Rombout Paladijn

De zwakkere delft het onderspit tegen de sterkere. De sterkere wordt gedomineerd door de slimmere. De sluwe heerst over allemaal. En de wijze? De wijze kijkt toe hoe dit alles weer uiteenvalt...

- *De grootmeester van Meriva* -

Copyright © 2022 Rombout Paladijn

www.romboutpaladijnwritings.nl

Omslagontwerp: Igor Zakharevich

ISBN: 9789464489866

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Hoofdstukken:

- Een nieuwe cyclus
- De gemeenschapstempel
- Het mysterieuze boek
- Met de speer in de aanslag
- Lastige vragen...
- Het vinden van een uitweg
- Lastige antwoorden...
- De keuze tot een zonnebloem of een pijnlijk prikkende cactus
- Warmte en kou
- De verborgen vallei
- Bastion
- Een goed gesprek
- De genenpoel, de talentenboom, en het huis van de voorvaderen
- Er moet iets gebeuren!
- Sterre's meesterplan
- Represailles
- Oog in oog
- Eenieder gaat zo zijn eigen weg...

Een nieuwe cyclus

‘Ster... Wil je even naar beneden komen? Kom toch eens even naar beneden als je wilt...’

‘Ja, wacht even!’

Sterre pakt haastig haar lederen buideltas in. Ze pakt de nieuwe schrijfkokers en houtskoolvullingen bijeen, en voordat ze het vergeet neemt ze ook nog de verse perkamentrol mee die ze laatst van haar opa heeft gekregen. Ze laat haar vingers langzaam over het lederen oppervlak van de tas glijden, ‘bedankt lief rund,’ is wat ze erbij zegt. Sterre kijkt nog even snel door de houten ruimte of ze niet iets vergeten is.

Ik zal proberen wat aardiger te zijn voor opa, is wat ze bij zichzelf denkt als ze door de houten ruimte loopt. Hij doet toch altijd zo zijn best voor me, ook nu weer met deze spulletjes. Ook zal ik proberen om wat minder te zeuren als ik weer eens een of andere klus moet doen. Sterre neemt haar reflectie op middels een plat stenen bord waar een laagje water op ligt. Ik ga ervoor deze cyclus! is wat ze enthousiast denkt terwijl ze een beetje water uit het bord laat spatten. Maar ook al is de wil aanwezig om het deze cyclus heel anders aan te pakken lijkt haar ware interesse toch echt ergens anders te liggen. En Sterre blijft dan ook even staan voor de kleine raamopening van haar slaapvertrek. Want als het aan haar lag dan ging ze helemaal niet naar het leersysteem. Nee, in plaats daarvan zou ze zich geheel onderdompelen in die grote wijde wildernis. Die groene uitgestrektheid die daar zo vanachter de raamopening voor haar ligt; een woud dat zo ver reikt als het oog maar kan zien. Want wat zou zich daar allemaal op kunnen houden? En welke mysteriën liggen daar op haar te wachten? Zelfs alleen maar eraan denken maakt haar al onrustig.

Ooit, ooit zal zij misschien de geheimen van dat woudlandschap ontrafelen, maar tot die tijd zal zij zich zo netjes mogelijk moeten gedragen, een zo’n goed mogelijk vrouwmens moeten zijn, en de leefregels zo strikt mogelijk zien na te leven. Ik weet dat ik het in me heb! Sterre veert met een kattensprong op waarbij de kokers die in haar buideltas zitten even vrolijk mee rammelen; geluiden die haar doen herinneren aan de kostbaarheden die ze bij zich draagt...

Met wilde dansbewegingen, en zo goed als het gaat, probeert ze de spanning uit haar lichaam te krijgen. Hier is toch niemand die het kan zien...

Ze kijkt nog eenmaal in het bord met water en spreekt zichzelf tegelijkertijd nog wat moed in: ‘Je kan het Sterre! Probeer de aantrekkingskracht van het woud en de discipline van de gemeenschap zoveel mogelijk van elkaar gescheiden te houden. Dat kleine stuk woud is van jou en niemand hoeft daarvan af te weten, zelfs opa niet!’ En Sterre knipoogt nog even naar haar eigen spiegelbeeld. ‘Elk wezen heeft het recht om zijn grenzen te verleggen, wat ze ook zeggen...’

Er raast voor even een goed gevoel door haar heen, maar tegelijkertijd ook een ander soort besef, en ze zucht dan ook even diep. Mezelf inhouden dus...

De buideltas bungelt vrolijk langs haar zij als Sterre met vlugge stappen richting het gemeenschapshuis loopt. Het is al druk op het grote binnenplein, en een grote groep van kennismemers is dan ook al aanwezig. Eén van de oudsten staat al op een verhoging terwijl hij de rumoerige menigte wat tot bedaren probeert te brengen.

Oei! Is wat Sterre even denkt. Het ziet ernaar uit dat ik ook deze cyclus weer iets te laat ben voor de recitatie van de voorschriften, en ze sluit zich maar zo onopvallend mogelijk bij de groep aan. En ook al lijkt haar gemakzucht niet te zijn opgemerkt door een van de oudsten, moet dat natuurlijk altijd nog blijken...

Sterre hoort met gespitste oren de leefregels aan die de oudste nu begint met voor te dragen:

'Stilte onderlingen! Ik eis stilte van jullie! Van jullie allemaal! Ook wij als oudsten begrijpen de opwinding dat dit bijzondere nieuws met zich meebrengt. En het is, samen met de komst van een nieuwe cyclus, inderdaad hoogst uitzonderlijk te noemen...

Maar! Dat geeft jullie nog niet het recht om de leefregels van de vorige cyclus te vergeten, laat staan die van de immer geldende senaat!'

Het is ineens muistil op het plein, en een paar onderlingen lijken met deze woorden even een lichte bloos op het gezicht te krijgen.

Sterre, en velen met haar, luisteren vervolgens met een serieus gezicht verder naar wat hun gemeenschapsleider hen allemaal te zeggen heeft:

'Goed, waar was ik... Zoals ik eerder al probeerde aan te geven hebben wij vanaf nu een nieuweling in ons midden: stap maar even naar voren Thomias...'

Sterre kijkt even opgewonden naar haar medetoeschouwers, en het kost haar moeite haar kalmte te bewaren en niet meteen te vragen naar het wie, het hoe, of het waarom.

Ze staat al op al haar tenen als de voorste groep wat heen en weer schuift en een manjong naast de oudste op de verhoging komt staan...

'Beste novicen, kennismemers, en tevens inwoners van onze magnifieke gemeenschap! Mag ik jullie deze permanente verblijver binnen Alfalfa voorstellen?! Dit hier is Thomias, een manjong afkomstig van de gemeenschap Betanex. Wegens expansie binnen de verscheidene leefgemeenschappen is het noodzakelijk dat we zowel hem als zijn familie onderbrengen in onze gemeenschapssectie. Gun dit manjong dan ook een kans om rustig te wennen aan onze infrastructuur. Zoals jullie tijdens de vorige cyclus wel hebben geleerd is het alleen mogelijk om tussen deze gemeenschappen te reizen middels een bewijs van goedkeuring, of middels een bewijs van uitzondering.

En daarom... En wij denken dat jullie dat wel begrijpen, zijn hij en zijn familie dus al automatisch bekend met de codes van gedrag die binnen onze gemeenschap gelden...'

Een medenovice, die naast Sterre staat, trekt even vragend een gezicht op. En ook Sterre lijkt alweer een heleboel ontschoten te zijn wat hen de vorige cyclus is bijgeleerd. Want hoe verkreeg men ook alweer een bewijs van goedkeuring?

Zij zal echt beter moeten opletten wil zij een goed novice zijn en zo dus ook een volwaardig onderling...

'Bij deze wensen wij zowel jou als je familie een rustig en prettig verblijf toe binnen onze prachtige gemeenschap. Wij hopen dan ook dat jullie zo geruisloos mogelijk jullie plek zullen vinden, al hebben wij daar als oudsten natuurlijk het volste vertrouwen in. Iets wat echter en helaas niet voor eenieder van ons lijkt op te gaan...' En de oudste laat zijn blik over de menigte glijden waarbij hij voor even zelfs lijkt te stoppen bij Sterre's gezicht.

'Oké, dat was dat,' is wat hij tenslotte zegt. 'Voor de rest hebben jullie het geluk dat de voorschriften grotendeels hetzelfde zijn gebleven deze cyclus. Laat dit echter geen vrijbrief zijn voor verzaking! Ons systeem is nu eenmaal volledig gestoeld op samenwerking, er rust dan ook een grote verantwoordelijkheid op jullie als woonachtigen, en dus tegelijkertijd op de gemeenschap als een geheel. Moge de problemen ons deze cyclus zo veel mogelijk bespaard blijven, en de leefbaarheid zo vruchteloos mogelijk zijn. Een voorspoedig cyclus gewenst, jullie mogen nu gaan...

Of... Nee! Wacht! Nog voordat ik het vergeet en misschien nog wel het belangrijkste van alles... Sinds een era zijn er weer veranderingen doorgevoerd binnen de codes van de senaat; dit met het oog op een plotseling uitbreiden van ons leefgebied en een aantal andere zaken.

In lekenpraat zal dit gaan betekenen dat bepaalde wetten weg zullen vallen en andere ervoor in de plek zullen komen. We zullen daar tijdens het novicen- systeem echter verdere aandacht aan besteden. Dus degenen die bijvoorbeeld de richtlijnen voor het verkrijgen van een bewijs van goedkeuring alweer vergeten zijn hebben geluk. Al weet ik trouwens niet of je van geluk kunt spreken als je behept bent met een gemakzuchtig karakter of vergeetachtige trekken...'

Sterre veegt snel wat opkomend voorhoofdweet weg. Wat zijn die oudsten toch scherpzinnig altijd... Het is wel heel toevallig dat hij exact die richtlijn opnoemde waar ik net nog aan zat te denken. Sterre heeft sommige onderlingen dan ook weleens horen opperen dat de oudsten speciale gaven bezitten. En sommige zielen durven zelfs te beweren dat zij in de toekomst kunnen kijken of gedachten kunnen lezen...

Zou de man dat daarnet soms bij haar hebben gedaan? Had de oudste daarnet soms haar eigen gedachten afgelezen? Of was dit simpelweg toe te schrijven aan het toeval?

Die oudsten blijven een mysterie voor me is wat Sterre denkt als ze de man al bijna niet meer durft aan te kijken.

Ze zijn ook altijd zo ad rem. Ik krijg altijd een nare bijsmaak van hun toespraken. Ze zijn altijd zo... zo dwingend...! Maar gelukkig kwam Sterre niet al te vaak met ze in aanraking...

'Opa, u weet toch dat u uw rust goed gebruiken kan? U doet toch al zeker genoeg hier?

Opa Maxwell is net sloffend en mompelend hun houten onderkomen binnengelopen...

De spiraalwoning die Sterre en opa Maxwell betrekken is een van de grootste binnen Alfalfa, en waarom dat zo is weet Sterre eigenlijk niet zo goed, al is het waarschijnlijk toe te schrijven aan opa's nijverheid door de vele cycli heen. De man is altijd wel ergens mee bezig, al zolang als Sterre hem kent eigenlijk, en ze neemt hem dan ook even op zoals hij daar op een afstandje staat.

De man gaat alweer zijn achtste era in... Wat betekent dat hij al zeker zeventig cycli achter zich heeft liggen. Jemig... is wat Sterre dan ook even moet denken, alleen dat is al een prestatie op zich...

'Kun je me alsjeblieft even helpen Sterre? Als je wilt tenminste...'

'Ja, wacht even, ik kom eraan!' is wat ze voor de zoveelste keer terugroept. Sterre pakt op ontspannen wijze een gebotteld sapje uit de koele gevulde waterkuip, en loopt dan door naar de achterkant van hun ronde woning terwijl ze het interieur meeneemt in haar blik. Zelfs deze spiraalwoning heeft hij vervaardigd; een geheel uitgehouwen boom met een ondergrond en twee verdiepingen. Langs de binnenkant van de boom loopt een houten trap spiraalsgewijs omhoog en doet zo tijdens zijn klim beide etages aan. Sterre's privé vertrek bevindt zich op de tweede etage... Echte vrouwmensen wonen in de nok, is wat ze even lacherig bij zichzelf moet denken, maar eigenlijk slaat het nergens op. Haar hoofd begint al te duizelen als ze moet denken aan al het werk dat is verzet bij het uitsnijden van deze woning. Want alleen al de totstandkoming ervan heeft vele cycli gevergd, als ze haar opa moet geloven. Al moet de man wel hulp hebben gehad van anderen, dat kan haast niet anders... Als Sterre naar buiten loopt ziet zij hoe opa weer eens bezig is in de moestuin die aan hun woonboom grenst. De man kijkt dan ook even op wanneer hij Sterre ziet staan.

'Hoe ging het vandaag? Wat ben je eigenlijk weer snel terug? Of is de tijd soms zo vlug gegaan?' Haar opa kijkt wat verward om zich heen en lijkt te zoeken naar zijn tijdsindicator. En terwijl de man nog even door zoekt beantwoordt Sterre zijn vragen:

'Ja, het ging wel hoor. Er zijn deze cyclus maar weinig nieuwe gedragsregels doorgevoerd, en daarom ben ik wat eerder thuis. En... Oh ja! Er is een nieuwe onderling gearriveerd uit het

Betanex. Erg spannend allemaal hoor, wist u daar eigenlijk van?’

‘Het Betanex zeg je?’ De man kijkt even naar de tijdsindicator die in zijn oude geaderde hand ligt terwijl de vraag mompelend zijn mond verlaat. En Sterre besluit de man weer even te bekijken zoals hij daar zo gebogen zit in hun moestuin, al is dit niet zonder enige ongerustheid. Haar opa begint nu toch echt oud te worden. En ook al houdt de man zich misschien wel sterk, toch lijkt hij haar verzorging harder nodig te hebben dan ooit, dat kan ze gewoon aan hem zien...

‘Kun jij misschien zien wat hier staat?’ En hij reikt Sterre, met de ogen half dichtgeknepen, de kleine tijdsindicator aan. Sterre moet echter een beetje lachen vanbinnen. Het ding is voor vandaag nog niet eens afgesteld. Het staat zelfs nog op twee omwentelingen geleden...

‘Nou, dat is fraai! Is wat opa ineens hardop zegt. ‘Nu heb ik ook nog eens kijkglazen nodig...’ De man staat gefrustreerd op waarna hij langzaam het gereedschap opruimt. ‘Maar opa toch! Dat kan ik toch doen!?’ Sterre grist het gereedschap driftig uit zijn handen, al bekruipt haar tegelijkertijd ook een soort van schuldgevoel zodra ze deze beet heeft. En ook al bedoeld ze het allemaal misschien wel goed, zou ze het toch ook wel wat aardiger kunnen brengen...

Ze keert zich dan ook met een glimlach tot hem:

‘Opa, u weet toch dat u uw rust goed gebruiken kan? U doet toch zeker al genoeg hier?’ En ze besluit de vraag maar te herhalen aangezien opa’s gehoor steeds verder achteruit gaat en hij daar bovenop ook nog eens vergeetachtig begint te worden. De man sloft vervolgens mompelend hun onderkomen binnen. Het valt hem waarschijnlijk steeds zwaarder... is wat Sterre even moet denken. Het valt hem waarschijnlijk steeds zwaarder geen sleutelrol meer te vervullen binnen dit hele gemeenschapsgebeuren...

Maar als zijn humeur weer wat is bijgetrokken dan zal Sterre weer eens een beroep doen op zijn kennis; iets wat hem altijd zichtbaar goed lijkt te doen, en zo dus ook Sterre. Want zoals altijd heeft dit vrouwmens, deze onderling, en tevens deze nieuwbakken novice, hem weer heel wat te vragen...

Het is al wat later als opa Maxwell en Sterre op kalme wijze rond een knisperend haardvuur zitten. De houtvonkjes vliegen verscheidene kanten op en Sterre weet deze met haar blik te volgen; zo langs de spiraaltrap en richting het open dak-gewelf.

Sommige van deze lichtvonkjes weten zelfs door dit gat te ontsnappen alvorens deze weer uit het zicht verdwijnen.

Eigenlijk zijn levens net zo... is wat Sterre ineens bij zichzelf moet denken.

Het ene wezen lijkt ongehinderd voort te stuwen, omhoog en voorbij de gebaande paden, met een onuitputtelijke levenskracht en op de hielen gezeten door dat wat Vrouwe Geluk moet zijn. Terwijl andere wezens blij mogen zijn als ze überhaupt een vonkje worden, en dan nog hoeven ze de haard van het ontstaan niet eens te verlaten...

Ze vliegen dan misschien wel een kant uit, maar voordat ze het in de gaten hebben doven ze uit; geheel overgeleverd aan omstandigheden die hun vrije vlucht belemmeren...

Sterre gaat in gedachten terug naar haar ouders die ze nooit gekend heeft, althans die zij zich niet kan herinneren tenminste. Kortdurende vonkjes was wat zij maar waren. Maar waarom eigenlijk? En waarom allebei? Er welt voor even een traan bij haar op al veegt ze deze weer snel weg voordat opa het kan zien.

‘Opa?’

‘Ja lieverd?’

‘Waarom zijn de dorpsoudsten eigenlijk zo streng? Ik bedoel... Ik hou van het

gemeenschapsleven, en ik snap heel goed dat onze regels gehandhaafd moeten worden, maar waarom moet dat met zo'n harde hand? Want altijd als ik terugkom van het w... Ehm, van de schone natuur die in onze gemeenschap zo aanwezig is dan bemerk ik een bepaald geluksgevoel. Maar zodra de wijzen met hun strikte regels aankomen dan lijken ze die ervaring meteen teniet te doen. Ze propageren het natuurschoon en ook de sereniteit binnen de gemeenschap maar het lijkt tegelijkertijd wel of genieten ervan verboden is. Althans, dat is de indruk die ik van ze krijg tenminste. Waarom kan het niet wat losser allemaal?'

De oude man verzet zich even in zijn zitvlak gemaakt van bamboe terwijl hij tegelijkertijd zijn keel schraapt; een tweede teken dat er een serieuze boodschap aan zit te komen:

'Begin je nu alweer Sterre? Daar hebben we het toch al over gehad?'

Maar Sterre voelt voor even een frustratie opkomen.

'Hoe bedoelt u?' is wat ze dan ook vraagt. 'Over het feit dat de oudsten zo schimmig zijn? Of dat ik het überhaupt nooit mag hebben over iets wat mij bezig houdt?'

Maar het is opa die nu iets van boos lijkt te worden.

'Niet zo brutaal Sterre! Want je weet dondersgoed waar ik op doel. En ja, inderdaad, je moet je niet zo willen onderdompelen wat de oudsten betreft. Ze weten heel goed wat ze doen, het zijn verstandige lui, je zou nog heel wat van ze kunnen leren. Leg je focus liever op deze cyclus want de vorige ging ook al niet zo best. Je hebt het maar op het nippertje tot novice gehaald. En gezien de cycli die je al achter je hebt liggen mag dat ook wel een keer...'

Sterre besluit echter niet te wachten op de woorden die haar hier altijd als zogenaamde zoete lekkernijen worden voorgeschoteld. Nee, in plaats daarvan ontvlucht zij de spiraalwoning en besluit zij wat over het gemeenschapsterrein te lopen. Maar terwijl ze een beetje naar de grond staart, of soms wat andere onderkomens bekijkt, bemerkt zij dat de woorden van opa toch een bepaalde vat op haar hebben gehad. Toch kan zij maar niet snappen waarom hij altijd zo doet; dan weer lief en dan weer zo kortaf als het over de gemeenschapsregels, over de codes, of over allebei gaat. Hij zou eens moeten weten wat haar daadwerkelijk drijft, al zou ze het daar waarschijnlijk nooit met hem over kunnen hebben. En maar verwachten dat ze hem altijd verzorgd. Want ook al houdt Sterre dan altijd wel een leuk gezichtje op, eigenlijk heeft ze een grondige hekel aan die taak. Eigenlijk wil Sterre maar één ding echt: eigenlijk wil Sterre gewoon vrij zijn...

Er welt weer een klein traantje op, en alles lijkt ineens weer boven te komen drijven:

Het missen van haar ouders die zij nooit gekend heeft. Het verzorgen van de oude man die toevallig haar opa is, maar waar zij een haat-liefde verhouding mee lijkt te delen. Natuurlijk het strikte gedoe van Alfalfa; een gemeenschap waar ook zij onderdeel van uitmaakt. Maar bovenal haar eigen karakter; een karakter dat haar toch altijd zo in de weg lijkt te zitten.

Waarom is zij niet net zo stabiel als alle anderen? Ze wordt helemaal horendol van haar wispelturige gedrag. Probeer je voor nu toch eens te focussen op deze cyclus Sterre. Het is nu eenmaal niet anders. Nee, het is nu eenmaal niet anders...

Als Sterre weer terugkomt in haar onderkomen is opa al naar zijn nest. Het zal nu niet lang meer duren of het licht gaat uit en dan zal ook deze omwenteling er weer opzitten. Maar voordat Sterre naar haar eigen nest gaat besluit ze nog even de kennis door te nemen die hen de vorige cyclus is bijgebracht. Ze bekijkt de notities die haar gekozen nijverheid doen beschrijven en ze pent tevens een aantal standaarddingetjes op die zij zou kunnen bespreken met de nieuweling, als ze hem durft te confronteren tenminste...

Oké, hoe zat het ook alweer? Oh ja, één cyclus is driehonderd omwentelingen, en een omwenteling is eenmaal licht en eenmaal donker. Meerdere cyclussen worden natuurlijk